

تبعات افشای اسرار خانوادگی

برخی، عیوب و رازهای همسر خود را برای خویشان یا دوستان بازگو می‌کنند؛

برخی، عیوب و رازهای همسر خود را برای خویشان یا دوستان بازگو می‌کنند؛ این کار، خیانت به همسر محسوب می‌شود، این کار زشت، علاوه بر گناه افشای اسرار و علاوه بر حق الناس، سبب تزلزل نظام خانواده می‌شود و محبت بین زن و شوهر را از بین می‌برد که جبران آن بسیار مشکل است.

جمعه*** تبعات افشای اسرار خانوادگی «حق الناس» مهم ترین و پربسامدترین موضوع در دین اسلام است تا جایی که طولانی ترین آیه قرآن (سوره بقره آیه ۲۸۲) نیز به همین موضوع اختصاص دارد و امیرالمؤمنین امام علی(ع) نیز می‌فرماید: «خدای متعال رعایت حقوق بندگان را مقدمه ای بر رعایت حقوق خودش قرار داده است.»

اوج جلوه گاه توجه به حق الناس در مکتب اسلام و اهل بیت(ع) را می‌توان در شب عاشورا مشاهده کرد؛ هنگامی که امام حسین(ع) شرط پیکار با ظلم و همراهی با خود را بدهکار نبودن گذاشت و بیعت خود را از افرادی که حقی بر گردن دارند، برداشت، چراکه پرداخت حق مردم را مقدم بر حضور در جهاد با طاغوت می‌دانستند.

همین رویداد مهم و درس آموز از واقعه کربلا سبب شد تا ایکنای آغاز ماه محرم امسال به موضوع مهم «حق الناس» بپردازد و بخش هایی از کتاب «حق الناس، ارتباط متقابل حقوق مردم و اخلاق اسلامی» نوشته آیت الله مظاهری را به نظر مخاطبان خود برساند که در ادامه مشروح بخش هفتاد و سوم با عنوان «برخی از مصادیق حق الناس آبرویی؛ افشای اسرار» را می‌خوانید.

۸. افشای اسرار

یکی دیگر از مصادیق حق الناس آبرویی، افشای اسرار و رازهای مردم است. از نظر پیامبر اکرم(ص)، افشای اسرار، خیانت است. ایشان در توصیه به جناب ابوذر، ابتدا می‌فرمایند که مجالس امانت است، سپس بر ملاکردن رازها را نوعی خیانت برمی‌شمرند؛ «یا أَبَا ذَرٍّ الْمَجَالِسِ يَا لَأَمَانَةٍ وَإِفْشَاؤُكَ سِرِّ أَخِيكَ خِيَانَةٌ». قبلاً بیان شد که هیچ کس حق عیب جویی و عیب یابی از دیگران را ندارد؛ حال اگر به هر دلیلی و به هر واسطه ای عیب یا رازی نزد، انسان، آشکار شد، افشای آن و گفتن به دیگران، گناه بزرگی است و حق بزرگی بر عهده افشاکننده می‌گذارد. امام صادق(ع) در روایتی می‌فرمایند: کشف زشتی مؤمن بر مؤمن حرام است. راوی می‌گوید: از ایشان پرسیدم، منظور از زشتی مؤمن چیست که کشف آن حرام است؟ فرمودند: عیب‌ها و اسرارش. پس اگر کسی لغزشی از کسی دید، حق آبروریزی ندارد، بلکه اسلام عزیز راه «امر به معروف و نهی از منکر» را به انسان‌ها آموخته است.

بعد از اطلاع از گناه لغزش یا خطای دیگران اگر شرایط مهیاست، انسان باید با تلمظ و مهربانی و از سر خیرخواهی خطاکار را نصیحت کند، وگرنه حق ریختن آبروی او را ندارد. پخش کردن و انتشار اسرار دیگران از نظر اسلام غلط است و بسیار نکوهش شده است. اساساً یکی از گناهان بزرگ که از دزدی بدتر است، این است که انسان راز و سِرّ کسی را فاش کند و با آبروریزی او را از چشم مردم بیندازد.

امام صادق(ع) در حدیثی می‌فرماید: «مَنْ رَوَى عَلَيَّ مِنْ مُؤْمِنٍ رَوَايَةً يُرِيدُ بِهَا شَيْئًا وَ هَدَمَ مَرْوَةَ لَيْسَقَطٍ مِنْ أَعْيُنِ النَّاسِ أُخْرَجَ اللَّهُ مِنْ وَلايَتِهِ إِلَى وَلايَةِ الشَّيْطَانِ قَلْبًا يَغْبِئُهُ الشَّيْطَانُ». بر اساس فرمایش امام(ع) هرکس سخنی راجع به یک مؤمن به دیگران بگوید و قصد او آبروریزی باشد و بخواهد او را از چشم مردم بیندازد، خداوند متعال افشاکننده را از ولایت خود به سوی ولایت شیطان اخراج می‌نماید و شیطان هم ولایت چنین کسی را نخواهد پذیرفت.

گاهی افشای راز دیگران با اشاعه فحشا همراه است؛ یعنی اگر کسی گناه یا خطایی مرتکب شده، بر ملاکردن آن علاوه بر خیانت و افزون بر گناه افشای اسرار گناه و سنگینی اشاعه فحشا را نیز خواهد داشت. از نظر قرآن کریم، چنین کسی در دنیا و آخرت عذاب دردناک دارد. «إِنَّ الَّذِينَ يَحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ»، همچنین اگر افشای اسرار مردم منجر به گناهانی مانند قتل و آدم کشی شود، گناه آن قتل برای افشاکننده راز هم نوشته خواهد شد.

راوی می‌گوید، از امام باقر(ع) شنیدم، بنده ای از بندگان خدا روز قیامت محشور می‌شود؛ به او مقداری خون می‌دهند و می‌

گویند: این سهم تو از ریخته شدن خون فلانی است؛ یعنی او را در قتل آن شخص سهیم می دانند. سپس امام(ع) می فرمایند: آن بنده عرض می کند: پروردگارا! تو خود می دانی که من هیچ قتلی در دنیا مرتکب نشدم و خون کسی را نریختم. خداوند متعال می فرماید: «بَلَى سَمِعْتَ مِنْ فُلَانٍ رَوَايَةَ كَذَا وَكَذَا فَرَوَيْتَهَا عَلَيْهِ فَنُقِلْتُ حَتَّى صَارَتْ إِلَى فُلَانِ الْجَبَّارِ فَقَتَلَهُ عَلَيْهَا وَ هَذَا سَهْمُكَ مِنْ دَمِهِ». آری تو از فلانی سخنی شنیدی و به ضررش بازگو کردی؛ بعد به گوش ظالمی رسید و بر اساس آنچه تو افشا کرده بودی، او را کشت. این سهم و بهره تو از خون اوست.

گاهی افراد نادان و بی خرد، اسرار و راز های خانوادگی را برای دیگران فاش می کنند. مثلاً برخی، عیوب و راز های همسر خود را برای خویشان یا دوستان بازگو می کنند این کار، خیانت به همسر محسوب می شود، کسی حق ندارد حتی نزد مادر خود عیب همسرش را بگوید یا سِرِّی از او برملا نماید. این کار زشت، علاوه بر گناه افشای اسرار و علاوه بر حق الناس، سبب تزلزل نظام خانواده می شود و محبت بین زن و شوهر را از بین می برد که جبران آن بسیار مشکل است.

افشای اسرار حکومتی و بازگو کردن اسرار نظامی یا اقتصادی نیز خیانت بزرگی است که متصدیان امر و افراد مطلع باید از آن حذر کنند.

ایکنا